

rådet, at der kunne folk jo også gå til domstolene. Hvorfor skal vi overhovedet have det sociale ankenævn? De sociale klienter kan da også gå til domstolene. Hvorfor skal vi overhovedet have den type nævn?

Hvorfor kan de 1.800 mennesker, der fik afslag på asyl i 2004, klage til et nævn, mens de 1.900 mennesker, der fik afslag på familiesammenføring, skal gå til domstolene? Hvad er meningen med galskaben?

Kl. 13.50

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Så er jeg nødt til at gentage, at når det er en familiesammenføringssag, så afgøres den først i Udlændingestyrelsen, dernæst kan den ankes til ministeriet for til sidst at kunne føres for domstolene. Det er de instanser, der er mulighed for. Det er forskellige steder, det foregår, og der er redegjort fint af ministeren for, hvorfor anke over asylsagerne ligger i Flygtningenævnet, og familiesammenføringssagerne kan ankes til ministeriet; derudover har man domstolene at gå til.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu bemærkede jeg jo i hvert fald, at fru Irene Simonsen indrømmede, at der kunne komme nye oplysninger frem i denne her slags sager.

Vi har haft en debat om, hvor meget betydning det har, at sagerne kommer frem i pressen. Den sag, fru Elsebeth Gerner Nielsen nævnte, og den sag, jeg selv nævnte i mit ordførerindlæg under forespørgselsdebatten, vidner jo om, at den måde, hvorpå nye oplysninger kommer frem i den her slags sager, er igennem pressen.

Det vidner måske om, at det system, vi har nu, hvor det er Integrationsministeriet, der er klageinstansen, gør det til et meget lukket system, hvor man bliver afhængig af, om oplysningerne kommer frem i pressen, i modsætning til, hvis man her et uafhængigt klageorgan, som kan indhente nye oplysninger, hvis det er det, der kan ændre en eventuel afgørelse i første instans.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr ved lige så godt, som jeg ved, at når man kigger på alle de sager, der har været, er det ikke pressen, der er afgørende for, om en sag omgøres. Der er jo også enkeltsager,

som kommer op i pressen, som vi ved ikke omgøres. Det, der jo sker, er, at der kan komme nye oplysninger til, siden sagen sidst har været kørt, og derfor er det jo væsentligt, at man kigger på dem igen. Det ved vi fra de enkeltsager, hvor afgørelserne er ændrede.

Derved beviser vi jo helt klart, at lovgivningen overholdes. Der er jo ikke noget med her at tromle hen over det og sige: Vi er ligeglade. Nej, vi behandler sagerne ordentligt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Problemet er, at det, der er interessant, er, at sager, der ikke kommer frem i pressen i det system, vi har i dag, ikke har nogen mulighed for at blive ændret. Hvis man ser på, hvordan praksis er, og det kan vi selvfølgelig få efterlyst skriftligt, så bliver sager, der ikke har været fremme i pressen, ikke ændret, selv om der bliver klaget til Integrationsministeriet.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen jeg kan kun opfordre hr. Jørgen Arbo-Bæhr til at undersøge skriftligt, hvad der er af sager, som bliver omstødt efter at være kommet op. Det synes jeg er væsentligt at få frem.

Det er jo heldigvis den mulighed, man som folketingsmedlem har, specielt når man er i opposition, for at holde øje med regeringen. Derfor forstår jeg heller ikke, hvad det er, der er brug for her. Man har hele dagen i dag snakket om, at man var bekymret for praksis. Ethvert folketingsmedlem herinde har mulighed for at spørge til tingene og gør det i øvrigt også.

I øvrigt må man sige, at de afgørelser, der træffes i ministerier, har en minister ministeransvar for. Der er ingen minister, der bevidst vil stille sin stilling ud på kanten. Man er meget påpasselig med, at tingene gøres rigtigt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører bliver fru Anne-Marie Meldgaard, Socialdemokratiet.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kan forsikre Venstres ordfører om, at Socialdemokratiet står med begge ben solidt plantet på jorden, og det agter vi at blive ved med.

Den sag, vi behandler her, om etableringen af et uafhængigt klagenævn, synes jeg er et godt eksempel på, at vi tager den enkelte borgers retigheder alvorligt, og det er faktisk ligegyldigt,